

DANSK KRONIK.

Dansk forsorgsselskabs årsberetning for 1960.

Personundersøgelser: Selskabet har i 1960 foretaget 2173 personundersøgelser mod 2.407 i 1959, 1.760 i 1958 og 1.748 i 1957. Der er således fra 1959 til 1960 sket en nedgang på ca. 10 %. Der er foretaget undersøgelse i ca. 80 % af de sager, der er afgjort med betinget dom med tilsyn. I 1959 og 1958 var den tilsvarende procent henholdsvis ca. 90 og ca. 74.

Som det anføres i årsberetningen er den i 1960 stedfundne nedgang i antallet af personundersøgelser påfaldende i betragtning af, at der ved lov nr. 139 af 31. marts 1960 i retsplejelovens § 800 a blev indført bredt formulerede regler om foretagelse af personundersøgelser, og i motiverne til disse regler blev udtalt, at undersøgelserne fremtidig burde anvendes i videre omfang. Men man tør vel gå ud fra, at forholdet rettes op på grundlag af de nye regler i straffeloven om betingede domme, der trådte i kraft den 1. juli 1960, og som bygger på forudsætningen om, at der — som også tidligere påbudt i instrukser fra rigsadvokaten — foretages personundersøgelse i enhver sag, hvor det ikke på forhånd er udelukket, at den afgøres med betinget dom med tilsyn, — og at der også herudover foretages personundersøgelse, hvis en sådan er af betydning for afgørelsen af, om betinget eller ubetinget dom skal anvendes.

Betingede domme med tilsyn. Der blev afsagt 1.140 betingede domme med tilsyn, bortset fra domme for løsgængeri (prostituerede kvinder), der udgjorde 40, heraf 36 i København. Tallene for 1959, 1958 og 1957 var henholdsvis 1.202, 1.134 og 1.018. Også her foreligger således en mindre nedgang (5 %), men da det samlede antal betingede domme i 1960 endnu er uoplyst, står det hen, om nedgangen beror på en nedgang i antallet af betingede domme eller i den relative anvendelse af tilsyn.

Det kan tilføjes, at der ikke er sket noget nævneværdigt fald i antallet af tilsynsdomme over for de 18—20 årige (510 — mod 512 i 1959). Det samme gælder aldersgruppen 21—24 år (290 — mod 298 i 1960). Nedgangen gælder de ældre aldersgrupper, hvor de senere år har vist faldende domfældelsestal.

Prøvetiden har været 3 år i ca. 72 % og 2 år i ca. 22 % af dommene; med hensyn til tilsynstid er de tilsvarende procenter 54 og 39. Der spores således stadig en svag tendens mod kortere prøve- og tilsynstider; for første gang er tilsynstiden 1 år anvendt i et nævneværdigt omfang (59 = ca. 5 % af dommene).

Særvilkår i betingede domme med tilsyn. Særvilkår er anvendt i ca. 35 % (397 domme) af tilsynsdommene (1959: 32 %, 1958: 34 %, 1957: 23 %, 1956: 20 % og 1955: 13 %). Praksis under de tidligere regler om betingede domme synes således at have fundet et ret fast niveau på omkring $\frac{1}{3}$ af tilsynsdommene, men det må forventes, at de nye

regler vil medføre en ikke ubetydelig stigning i anvendelsen af særvilkår.

I de 397 domme anvendtes ialt 491 særvilkår, der fordelte sig således (i parentes anføres tallene for 1959 og 1958):

276 (282, 279)	vilkår om	iphold og/eller arbejde.
9 (10, 25)	„ „	anbringelse på optagelseshjem.
9 (9, 9)	„ „	„ „ hospital el. lign.
131 (120, 128)	„ „	kontrolleret alkoholistbehandling.
3 (1, 2)	„ „	afholdspålæg.
2 (0, 4)	„ „	frihedsbeskæftigelse.
47 (29, 70)	„ „	ambulant psykiatrisk behandling.
9 (8, 4)	„ „	betaling af erstatning til skadelidte.
4 (0, 1)	„ „	økonomisk administration.
1 (0, 0)	„ „	narkotikaafvænnning.

Selskabets samlede tilsynsvirksomhed. Ved udgangen af 1960 førte selskabet tilsyn med 4.245 personer (ved årets begyndelse 4.358), der fordelte sig således (i parentes anføres tallene for tilsyn ved årets begyndelse):

Betinget dømte	2.445 (2.608)
Prøveløsladte	1.165 (1.160)
Personer med betinget tiltalefrafald	188 (208)
Dømte efter straffelovens § 70 (psykisk afvigende) ...	199 (204)
Betinget benådede	148 (178)

Selskabets bestyrelse og forretningsudvalg. Der er sket visse ændringer heri. Forretningsudvalget består nu af retspræsident Erik Andersen, departementschef Ulrik Andersen, fængselsinspektør K. Borgsmidt Hansen, højesteretssagfører Jonas Brun, landsretssagfører Knud Frederiksen, grosserer Aa. Hartel, vicedirektør A. Hye-Knudsen, som er bestyrelsens kommitterede, landsdommer Helga Pedersen, direktør O. Schlegel, der er bestyrelsens formand, og direktør K. Skat-Rørdam, der er dens næstformand.

Bestemmelser om udsættelse af strafafsoning og om eftergivelse af visse bøder.

Sådanne bestemmelser er fastsat i et justitsministerielt cirkulære af 27. juni 1961.

Herved bemyndiges politimestrene til at afgøre ansøgninger om udsættelse med afsoning af frihedsstraf.

Det bestemmes, at „udsættelse kun (kan) meddeles, når en umiddelbar udståelse af straffen ville medføre uforholdsmæssige, udenfor straffens øjemed liggende følger for den pågældendes velfærd eller væsentlige ulemper for det offentlige, jfr. retsplejelovens § 1001, stk. 2.“ Endvidere udtales, at „det ved afgørelsen (må) tages i betragtning, at det er af væsentlig betydning for retshåndhævelsen, at afsoning af

selv korte straffe, navnlig for vold eller brugstyveri, sker umiddelbart etter endelig dom.“

Udsættelse i længere tid end 6 mdr. kan fortsatt kun meddeles af justitsministeriet.

Har politiet meddelt en dømt afslag på ansøgning om udsættelse, kan den pågældende indbringe spørsmålet for justitsministeriet.

Med hensyn til *eftergivelse (benådning) af bøder* har justitsministeriet i henhold til en kgl. resolution bemyndiget politimestrene til at afgøre ansøgninger om eftergivelse eller nedsættelse af bøder på indtil 300 kr. i politisager. I visse tilfælde skal spørsmålet dog forelægges for justitsministeriet (der i henhold til en kgl. resolution er bemyndiget til at eftergive bøder på indtil 2.000 kr.); dette gjelder således, når ansøgeren forlanger det.

Kriminalpolitikk som universitetsfag.

I efterårssemestret 1961 har kriminalpolitikk været medtaget i rækken af valgfri kursusfag under det juridiske studium ved Københavns universitet. Kurset har været ledet af professor, dr. jur. Knud Waaben.

L. Nordskov Nielsen.

NORSK KRONIKK.

Statistisk Sentralbyrå har i løpet av de siste måneder sendt ut en rekke publikasjoner, som har betydelig interesse for kriminalister og som dokumenterer at norsk kriminalstatistikk har en høy faglig standard.

Politistatistikken

for 1960 viser at politiet dette året avsluttet etterforskning av i alt 38.700 forbrytelser, nokså nøyaktig det samme antall som året før (38.654, jfr. NTFK 1961 s. 90).

For de fleste typer av lovbrudd viser oppgavene nedgang fra 1959 til 1960. Nedgangen var særlig sterk for dokumentfalsk, underslag og bedrageri, men også for simple tyverier har det vært nedgang. Blant de forbrytelsesarter som har hatt oppgang, dominerer bilbrukstyveriene. Det ble i 1960 etterforsket 4.617 saker for bilbrukstyveri, mot 3.120 i 1959, en oppgang på hele 48 %.

Av de etterforskede saker ble 47 % henlagt fordi gjerningsmannen var ukjent, 13 % ble henlagt fordi bevisene ble ansett utilstrekkelige. Statistikken gir således en oppklaringsprosent på 40 (mot 43 i 1959).

I de saker som ble ferdig etterforsket i 1960, mente politiet at det hadde skaffet til veie fellende bevis mot 9.178 (mot 9.236 i 1959). 25 % av disse var under 14 år, mens 24 % var i alderen 14—17 år. 58 % av de siktede var under 21 år, mot 56 % året før.

Politiet innstilte i 1960 på utferdigelse av forelegg i 470 saker (mot 494 i 1959), og på utferdigelse av tiltale i 5.416 (mot 6.323).

Statistisk Sentralbyrå har i år også sendt ut

Tilbakefallsstatistikk.

Undersøkelsen omfatter alle som i 1951 fikk fellende dom, bot eller påtaleunntatelse for en forbrytelse.

Tilbakefall er definert som dom, bot eller påtaleunntatelse for en forbrytelse. Kriteriet på tilbakefall er således det samme som det kriterium som kvalifiserer for deltakelse i undersøkelsen.

Oppgavesamlingen ble avsluttet ved årsskiftet 1958/59. Det var da gått 7—8 år fra det tidspunkt da reaksjonen ble ilagt. I undersøkelsen er det foretatt korreksjon for opphold i fengselsvesenets anstalter og for dødsfall.

Tilbakefallsperioden er satt til 5 år. Målet for statistikken var å vise hvor mange av de straffbare i 1951 som pådro seg nye reaksjoner for forbrytelser i løpet av en „fri“ periode på 5 år.

I alt er 28 % kjent skyldig i en eller flere nye forbrytelser i tilbakefallsperioden. Tilbakefallet er høyere blant menn (29 %) enn blant kvinner (13 %). Tilbakefallsprosenten avtar med stigende alder, og tilbakefallet er lavere blant tidligere ikke straffbare enn blant tidligere straffbare. Vinningsforbryterne har det høyeste tilbakefall (18—20 %); sedelighets- (11 %) og voldsforbryterne (7 %) har den laveste tilbakefallsfrekvens.

Tilbakefall til nye forbrytelser forekommer hyppigst blant dem som ble dømt til ubetinget fengselsstraff (52 %). For personer som hadde dom på sikring alene, var tilbakefallsprosenten 30. Den laveste tilbakefallshyppighet hadde de botlagte (10 %), mens tilbakefallsprosenten lå noe høyere blant dem som hadde fått betinget dom eller påtaleunntatelse, h.h.v. 15 og 20 %.

Kriminalstatistikken

for 1959 viser en økning i antallet av straffbare forbrytelser i forhold til 1958, jfr. s. 91. Mens det dette året ble anvendt strafferettslige reaksjoner i 5.338 forbrytelsessaker, ble det i 1959 aksjonert i 5.501 saker, en økning på 3 %. Uttrykt i forhold til 100.000 innbyggere på 14 år og over, ble det i 1959 anvendt strafferettslige reaksjoner mot 206 personer mot 202 året før.

Både volds- og sedelighetsforbrytelser viste noen nedgang siste år, mens vinningsforbrytelsene hadde oppgang, sterkest for tyverier, bilbrukstyverier og underslag. For bilbrukstyveriene var sanksjonstallet i 1959 nesten 2½ ganger så høyt som i 1954.

Ungdomskriminalitet og strafferettslige reaksjoner.

I et foredrag om „Straffereaksjoner og ungdommens rettsbevissthet“ kom høyesterettsjustitiarius Terje Wold inn på bruken av betinget dom og uttalte: „Jeg har av og til spurt meg selv hvordan ungdommen selv ser på betinget dom som straffereaksjon i mange av de alvorlige straffesaker som behandles ved våre domstoler. Ser den på betinget

dom som noen egentlig straff? Jeg har stor tro på bruken av betinget dom, den har en stor misjon og har gjort stor nytte i vår strafferettspleie. Men betinget dom må anvendes med varsomhet. Ungdommen må ikke få det inntrykk at den kan gjøre regning med betinget dom ved første gangs domfellelse i alle tilfelle, selv om det gjelder alvorlige og samfunnsskadelige forbrytelser som i de eksempler jeg har nevnt. Straffeutmålingen kan da lett bli så mild at den kommer i strid med ungdommens egen rettsbevissthet, og virke direkte til skade for den. Vi får da den innstilling som vi møter i mange saker. Ungdommen synes den kan tillate seg å sette seg ut over loven selv om den er klar over at det er galt, det den er med på, og selv om den ikke har annet motiv enn det å være „kjekk“ eller „fresk“. Særlig viser dette seg når flere er sammen i en „gjeng“. Foredraget er gjengitt i „Vernelagsnytt“, nr. 4, 1961.

Varetektsfengsel.

På bakgrunn av en bestemt sak, der politiet løslot en ung drosjeraner uten å be om rettens samtykke til fengsling (se 1960 s. 369), rettet Justisdepartementet en henvendelse til Straffeprosesslovkomiteen og bad denne om å utrede spørsmålet om å endre vilkårene for pågripelse og fengsling.

Komiteen avga 5. juni i år innstilling i denne sak og la frem flere forslag til reformer. Forslaget tar ikke sikte på noen fullstendig revisjon av lovreglene. En slik vidtgående revisjon må utstå til komiteen har utarbeidet forslag til helt ny straffeprosesslov. Dette arbeid kan først ventes avsluttet om noen år.

Straffeprosesslovkomiteen foreslår at det i loven blir tatt inn en ny bestemmelse (§ 228a) som åpner adgang til pågripelse og fengsling ved særlig grove forbrytelser, selv om de nåværende spesielle fengslingsgrunner ikke er oppfylt. Den nye lovregel kommer til anvendelse når det foreligger mistanke om grove forbrytelser („som kan medføre fengsel i 10 år eller mer“) og mistanken er særlig godt begrunnet („tilståelse eller andre omstendigheter som i særlig grad styrker mistanken“). I disse tilfelle *skal* pågripelse og fengsling skje, „medmindre det på grunn av særlige forhold anses upåkrevd eller betenkelig“.

Komiteen foreslår ellers enkelte endringer i lovbestemmelsene, bl. a. foreslår den innført en bestemmelse om „vernearrest“, som gir hjemmel for fengsling når siktede selv „begjærer det av grunner som finnes fyllestgjørende“.

Mens disse endringer betegner en utvidelse av adgangen til pågripelse og fengsling, foreslår komiteen på den annen side uttrykkelige bestemmelser om at pågripelse og fengsling ikke skal finne sted hvis det i betraktning av sakens art og omstendighetene for øvrig ville være et uforholdsmessig inngrep. Komiteen foreslår at det alltid skal settes en bestemt fengslingsfrist, mens dette nå bare gjøres ved fengslings-

kjennelser som avsies „under etterforskningen“. Komiteen foreslår endelig at siktedes stilling blir styrket ved at han skal ha krav på å få oppnevnt forsvarer når det er avsagt kjennelse om bruk av varetektsfengsling.

Påtalemyndighetens habilitet.

Sønn til politimesteren i en av våre byer kom i søkelyset som mistenkt for flere straffbare handlinger. I noen av sakene ble lite eller intet foretatt fra politiets side — i andre saker ga statsadvokaten påtaleunntatelse i henhold til barnevernsloven. En av sakene som ble avgjort ved påtaleunntatelse, gjaldt overfall på en sykepleierske, i dette tilfelle benektet politimesterens sønn at han var den skyldige.

„Dagbladet“ tok opp disse saker og kritiserte påtalemyndighetens behandling av dem. Etter riksadvokatens ordre ble det så innledet ny etterforskning med polititjenestemenn fra en annen by. Under denne etterforskning tilsto politimesterens sønn en rekke tyverier, mens han benektet å ha foretatt overfallet på sykepleiersken. Riksadvokaten avgjorde tiltalespørsmålet mot gutten som ble stilt for retten og dømt for flere handlinger.

Riksadvokaten ga en offentlig utredning om påtalemyndighetens behandling av disse saker. Han uttalte her at etterforskningen opprinnelig ikke ble ledet eller gjennomført med slik interesse, aktivitet og utholdenhet som ellers er vanlig. Riksadvokaten rettet kritikk mot statsadvokaten, politimesteren og politiadjutanten. Men han kom til at straffansvar ikke kunne gjøres gjeldende mot noen av dem. De hadde ikke forsettlig misbrukt sin stilling for å hindre noen lovlige straffellelser eller forsettlig overtrådt sine tjenesteplikter. Riksadvokaten antok at de heller ikke kunne straffes for forseelse mot strl. § 325 nr. 1, selv om de på flere måter hadde vist uforstand i tjenesten. Riksadvokaten foreslo at de tre embetsmenn ble tildelt en reprimande fra departementet.

I brev av 8. juli 1961 til Riksadvokaten uttalte Justisdepartementet at statsadvokaten, politimesteren og politiadjutanten måtte tildeles en reprimande. Overfor statsadvokaten måtte det påtales at han unnlot å treffe noen beslutning etter strpl. § 80 da politiadjutanten hadde gitt uttrykk for at han anså seg inhabil til å avgi innstilling i saken. Det måtte videre påtales at statsadvokaten heller ikke senere traff beslutning om at politiembetsmennene ved vedkommende politikammer var inhabile til å delta i etterforskningen mot politimesterens sønn. Statsadvokaten måtte også få påtale for at han hadde overlatt en rekke saker til barnevernsnemnda til tross for at etterforskningen åpenbart burde ha vært fortsatt med en rekke rent politimessige tiltak. Departementet fant også at det var grunn til å kritisere statsadvokaten for at han hadde gitt påtaleunntatelse i saken om overfallet, til tross for at den mistenkte ikke formelt var avhørt, at han ikke hadde tilstått sin skyld og at saken heller ikke for øvrig var ferdig etterforsket.

Overfor politimesteren måtte det påtales at han ikke sørget for å få løst habilitetsspørsmålet for embets- og tjenestemenn ved sitt politikkammer i saker hvor hans sønn var mistenkt eller siktet. Det var særlig uheldig at politimesteren i enkelte tilfelle ikke holdt sin opgave som verge for sønnen klart ut fra sin stilling som politimester. — Politiadjudanten fikk påtale for at han ikke hadde tatt skritt til å få løst habilitetsspørsmålet for seg selv og for tjenestemennene — hans forsømmelse kunne i noen grad unnskyldes på grunn av den holdning statsadvokaten og politimesteren inntok. Politiadjudanten måtte videre kritiseres for at han til dels hadde vist for liten aktivitet under etterforskningen i saker hvor politimesterens sønn var mistenkt.

Departementet sa seg ellers enig med Riksadvokaten i at det er ubetinget nødvendig at habilitetsspørsmålet straks blir løst når det under behandlingen av en straffesak oppstår tvil om habiliteten for de embets- og tjenestemenn som normalt skulle behandle saken.

Fengselsvesenet.

Den nye fengselslov av 12. desember 1958 (jfr. NTfK 1959 s. 187 flg.) stiller store fordringer til fengselsvesenet — fordringer som ikke kan innfris uten en høyning av standarden når det gjelder tjenestemennene og anstaltene. Utdannelsen av tjenestemennene er i løpet av de siste år blitt vesentlig styrket (se 1960 s. 69—70).

Justisdepartementet har i en melding til Stortinget (St.meld. nr. 8 1961—62) trukket opp retningslinjer for en utbygging av fengselsvesenet. Det byggeprogram som der legges frem, munner ut i forslag om at 1.000 plasser — eller nokså nøyaktig halvdel av de plasser man nå har i fengselsvesenet — erstattes med plasser i nybygg, og ytterligere 500 plasser blir forbedret gjennom ombygnings- og moderniseringsarbeid. En gjennomføring av dette program vil føre til at omtrent tre fjerdedeler av alle plassene i fengselsvesenet vil ligge i nybygg eller i moderniserte bygg. Det samlede nybyggingsprogram er kalkulert til ca. 60 millioner kroner. De nye anstalter vil antagelig bli innredet etter gruppeprinsippet, med grupper på 20 i egne avdelinger. For unge eller særlig vanskelige innsatte vil gruppene bli noe mindre, på 10—12 plasser. Stortingsmeldingen inneholder også andre punkter enn byggeprogrammet. Meldingen drøfter spørsmålet om å innføre en ny dagsorden i anstaltene, basert på sammenhengende arbeidstid og 5-dagersuke. Meldingen drøfter også spørsmålet om å innføre en distriktsordning i fengselsvesenet, slik at lokalfengslene i de forskjellige landsdeler blir lagt under en lokal overledning, fengselsdirektøren for hovedanstalten i vedkommende landsdel.

Fengselsstyret har 12. desember 1961 utarbeidet Reglement for fengselsvesenet, som innebærer en utførlig regulering av fangebehandlingen og av en lang rekke spørsmål som henger sammen med fullbyrdselsen av strafferettslige reaksjoner.

Helge Røstad.

SVENSK KRÖNIKA

Riktlinjer för en omorganisation av det *rättspsykiatriska undersökningsväsendet* har framlagts i proposition till riksdagen. Det är ett ingående utredningsarbete som ligger bakom detta principförslag. Kommittébetänkande avgavs 1959 (se NTfK 1959 s. 274) och sedermera har upprättats en departementspromemoria i frågan, som också varit föremål för remissbehandling. Omorganisationen innebär, att en gemensam organisation under ledning av medicinalstyrelsen skapas för undersökning både av häktade och av dem som vistas på fri fot. Organisationen skall bestå av fem rättspsykiatriska kliniker, avsedda främst för undersökning av häktade, samt rättspsykiatriska stationer, avsedda främst för undersökning av personer på fri fot. Det är avsett, att klinikerna även skall bli forsknings-, utbildnings- och rekryteringscentra och att de för att fylla denna funktion skall vara anknutna till de medicinska lärosätena i Stockholm, Uppsala, Göteborg, Lund och Umeå. Det förutses att en professur i psykiatri inrättas vid kliniken i Lund. Däremot har man i detta sammanhang icke funnit anledning att upptaga frågan om en professur i kriminologi eller kriminologisk behandlingsforskning.

Riksdagen har godkänt principförslaget. Antalet rättspsykiatriska stationer skall enligt riksdagens mening vara fem. Innan omorganisationen kan vara helt genomförd torde det dock komma förflyta flera år och under riksdagsbehandlingen har man understrukit angelägenheten av att man inom ramen för nuvarande organisation vidtager åtgärder för att förbättra förutsättningarna för en effektiv verksamhet. I propositionen har pekats på vissa tänkbara vägar härvidlag. Bakgrunden till dessa uttalanden är den under senare år skedda förlängningen av väntetiderna för dem som skall undergå sinnesundersökning.

I det s.k. Helander-målet har högsta domstolen med fyra röster mot tre beviljat resning. Målet mot biskop Helander, som härigenom på nytt kommer att tagas upp inför Svea hovrätt, gäller ansvar för ärekränkning genom anonyma brev. Helander dömdes av rådhusrätten i Uppsala och Svea hovrätt mot sitt nekande på indiciebevisning till avsättning; högsta domstolen avslog den 12 nov. 1954 begäran om prövningstillstånd. Av motiveringen för bifallet till resningsansökan framgår att högsta domstolen funnit, att det efter det nya material som förebragts är nödvändigt med en omprövning av indicierna på nästan varje punkt; synnerliga skäl föreligger att ånyo pröva frågan huruvida Helander förövat de brott för vilka han dömts.

Till justitieråd från och med den 1 oktober 1961 har utnämnts statssekreteraren i justitiedepartementet *Per Bergsten*, född 1913, och till statssekreterare efter honom lagbyråchefen *Bengt Hult*, född 1917.

Till justitiekansler från och med den 1 januari 1962 har utnämnts lagbyråchefen i justitiedepartementet *Sten Rudholm*, född 1918.

Från den 1 juli 1961 är professor *Ivar Agge* vid Stockholms universitet professor i allmän rättslära. Till professor i straffrätt vid universitetet från samma tid har utnämnts professorn i straffrätt vid Lunds universitet *Hans Thornstedt*, född 1917, och till professor i allmän rättslära vid Lunds universitet preceptorn i straffrätt vid Stockholms universitet *Tore Strömberg*, född 1912.

Svenska kriminalistföreningen firade sin femtioåriga tillvaro med ett extra föreningsmöte i Stockholm den 27 oktober 1961 i närvaro av bl. a. justitieministern, statsrådet Herman Kling. Vid mötet, som samlat omkring 125 deltagare, hälsades de närvarande välkomna av ordföranden, justitierådet Nils Beckman, vilken i sitt anförande hedrade minnet av i våras avlidne prof. Folke Wetter, en av föreningens stiftare. Högtidstal med en återblick på föreningens verksamhet under de gångna åren hölls av prof. Ivar Agge. Lagbyråchefen Carl Holmberg lämnade därefter en redogörelse för förslaget till brottsbalk och upplyste bl. a. att proposition till riksdagen avsågs skola avlåtas i början av år 1962. Efter anförandet framförde justitierådet Herved af Trolle såsom ledamot av lagrådet en del synpunkter som framkommit vid lagrådets granskning av förslaget.

Vid mötet representerades Dansk Kriminalistforening av folketingets ombudsmand professor Stephan Hurwitz, Kriminalistföreningen i Finland av justitierådet Sakari Sohlberg, referendarierådet Päivikki Tulenheimo-Sohlberg och prof. Bo Palmgren samt Den Norske Kriminalistforening av riksadvokaten Andreas Aulie och prof. Johs. Andenæs.

Carl Holmberg.

Meddelelser.

FEMTE NORDISKE KRIMINALISTMØDE

I nærværende tidsskrift 1960, s. 285, meddeltes det, at det femte nordiske kriminalistmøde ville finde sted i Helsingfors i dagene 10. til 12. juni 1962. Der er nu indløbet meddelelse om, at mødets tidspunkt er ændret til dagene 12. til 15. juni 1962. I næste hæfte af tidsskriftet vil det endelige program for mødet blive bekendtgjort tillige med forhandlingernes skriftlige grundlag.

NTFK'S REDAKTION

Hovrættspresidenten *Maths Heuman* har efter mangeårig deltagelse i redaktionen af NTFK ønsket at udtræde af denne. I hans sted er indtrådt lagbyråchefen *Carl Holmberg*, der vil være tidsskriftets læsere bekendt blandt andet gennem sine udmærkede svenske kronikker. Vi takker hjertelig *Maths Heuman* for den interesse, han har vist tidsskriftet og byder samtidig *Carl Holmberg* velkommen som medlem af redaktionen.

S. H.

NORDISK SAMARBEID I KRIMINOLOGI

Nordisk Samarbeidsråd for Kriminologi (jfr. 1961 s. 101—102) har fått denne sammensetning: